

er ingen Grund til, at man skulde undlade at optræde en saadan Afgift i Frihavnen, naar man opkræver den i den gamle Havn. Hvis jeg troede, at Sagen vilde blive standset ved vort Vædringsforslag, vilde jeg ikke have været med til at stille det, men jeg er overbevist om, at det ikke vil blive Tilfældet. Jeg maa gøre opmærksom paa een Ting til, nemlig at hvis der virkelig her skulde blive begaaet en Fejl af det høje Landsting ved at vedtage vort Vædringsforslag, vil man ikke kunne sige andet, end at det er en Fejl, der med største Væthed kan rettes, længe inden der er Tale om, at Frihavnen træder i Kraft; der er 2—3 Aar dertil, nærmere kan Tiden, da Frihavnen vil træde i Kraft, jo ikke angives. Hvis der begaaes en Fejl, kan Indenrigsministeren næste Aar eller om 2 Aar indbringe et Forslag, hvorved den rettes. Jeg veed, at man vil anvende det samme Argument mod mig og sige, at hvis der begaaes en Fejl ved det, der er vedtaget i Folketinget, kan den ogsaa rettes, men den Indvending vil ikke være berettiget, thi det vil være langt lettere for den højtærede Indenrigsminister at faa en Fejl rettet, end det vil være det ved det private Initiativ. — Der er endnu en Ting, der maa tages i Betragtning, nemlig at hvis Lovforslaget vedtages, som det her foreligger, vil det føre til, at Landmandsbanken med saavel moralsk som juridisk Berettigelse i det Prospektus, som den utvivlsomt vil udsende for at opfordre Folk til at tegne Aktier, med fuld Høje kan beraabe sig paa, at ved Loven er Frihavnen stillet langt gunstigere end den gamle Havn, og derved vil kunne tilvane sig noget af den gamle Havns Omsætning, og det kan vel være et Moment til, at Folk tegne Aktier, saa at de eventuelle Aktiehavere ville være førte bag Ulystet, hvis man senere stred til at foretage Forandringer. Derfor mener jeg, at det er ikke blot formelt, men ogsaa reelt berettiget og ikke vil medføre nogen som helst skadelig Virkning af nogen Slags, naar man i dette Øjeblik vedtager det Forslag, der er stillet af min ærede Medforslagsstiller og mig, og jeg tillader mig paa det varmeste at anbefale det til det høje Ting.

Reedh-Thott: Ved denne Sags Foretagelse forrige Gang havde jeg væsentlige Indvendinger at rette imod § 12. Der er senere fra den højtærede Indenrigsminister fremkommet Oplysninger om dette Punkt, hvorved de Betæneligheder, som jeg havde ved Paragraffen, væsentlig ere faldne bort. Det er jo en Selvfølge, at naar Kontrakten faar en saadan Tilføjning som den, der blev

oplæst ved forrige Behandling af den højtærede Indenrigsminister, og oven i Købet med en større Restriktion, som jeg er vidende om, at den vil faa, vil i Virkeligheden hele Bemyndigelsen ligge hos Indenrigsministeren, og der er da opnaaet, hvad der behøves. Af den Grund kan jeg frafalde de Indvendinger, jeg havde mod § 12. — Med Hensyn til de Ytringer, som det ærede Medlem, der havde Ordet før mig, har fremsført mod Loven, ser jeg ikke rettere, end at de i det væsentlige ere en Gentagelse af de samme Ønsker, som have været fremme ved 1ste Behandling. Jeg ser ikke, at der er fremsført noget nyt ved denne Lejlighed, og det kan derfor for mit Vedkommende ikke ændre min Opfattelse af Sagen. Jeg skal tillade mig at opfordre Tinget til at staa paa samme Standpunkt som forrige Gang og vedtage Loven uforandret.

Indenrigsministeren (Singers Lev): Uenigheden mellem de ærede Forslagsstillere og dem, der ikke kunne tilraade deres Forslag, særlig Ministeren, er i Virkeligheden ikke stor, idet Maalet, man tilsigter fra begge Sider, i Virkeligheden er det samme, nemlig Uigestilling af de to Havne, men jeg kan ikke se, at det er fornødent at gaa den Vej, som de ærede Forslagsstillere ere gaaede, for at naa dette Maaal, og jeg kan ikke se rettere, end at det er skadeligt at gaa den Vej, fordi det Forslag, som de ærede Medlemmer have stillet, vil medføre en Stilling for Frihavnen, som den ikke kan være tjent med at komme til at indtage. De ærede Forslagsstillere ønske, at det fjerde Stykke af § 8, den særlige Bestemmelse om Opkrævning af Afgiften i Frihavnen, skal gaa ud, og at Frihavnen altsaa skal stilles under samme Bilskaar som den gamle Havn med Hensyn til de her opførte Bestemmelser i Paragraffen; men jeg vil gøre opmærksom paa, at det er jo allerede Tilfældet, at den samme Afgift skal svares i Frihavnen og den gamle Havn. Forfællen er den, at ved Frihavnen skal Afgiften svares ved Udgangen af Havnen som en Afgift, men i den gamle Havn kan der enten svares 30 Ore pr. indgaaende eller der kan svares Afgift i Form af en Afgift; man har Valget, Administrationen har Valget. Naar jeg altsaa fraraader at vedtage Forslaget om, at de 30 Ø. Afgift for enhver Vare, der udlades, skulle opkræves i Frihavnen, er det, fordi det i og for sig strider mod de Aar, Frihavnen har Ret til at gøre, nemlig fri Omsætning indenfor Frihavnen, og det strider ogsaa mod Bilskaarene i den gamle Havn, særlig for Omladningsgods, som det ærede Medlem